

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyň: **a) N. S., b) M. L.**, zast. JUDr. Zuzanou Artnerovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Vodičkova 17, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2004, č. j. 6 Az 89/2003 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 11. 2002, č. j. OAM-7521/VL-19-P08-2001, nebyl žalobkyním udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 12. 10. 2005 (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobkyně nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyň o udělení azylu byla obava žalobkyně sub a) o jejího syna, jenž měl problémy s narkomany, dále národnostní potíže, jež spočívaly v převedení dětí ze školy, která měla být určena pouze pro Kazachy, a nemožnost uplatnění na trhu práce. Žalovaný shledal, že žalobkyně nespĺňují zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, ani důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu. Žalovaný po posouzení osobní situace žalobkyň a poměrů v zemi jejich původu nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu a neshledal ani existenci překážek vycestování.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně sub a) svým jménem a jménem své dcery – tehdy nezletilé žalobkyně sub b) žalobu, v níž namítala, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, když nezjistil úplně a přesně skutkový stav věci, na základě neúplných důkazů nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět, rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů a žalovaný nedostatečně objasnil důvody, které jej vedly k vydání rozhodnutí. Žalobkyně nesouhlasily s hodnocením jejich problémů z důvodu národnosti žalovaným. Žalobkyně sub a) konstatovala, že její děti byly vyhozeny ze školy, na jejímž provozu se rodiče finančně podíleli, platili topení a různé opravy. Děti byly převedeny do školy, která byla ve velmi špatném technickém stavu bez vody a topení, a na jejich místa přišly kazašské děti. Všichni rodiče se bránili a obrátili se s protestem na Městský soud, Kancelář prezidenta a OON, avšak bezvýsledně. Rodičům snažícím se o setrvání dětí v původní škole bylo vyhrožováno rodiči kazašských dětí. Na podporu těchto tvrzení žalobkyně sub a) při pohovoru ve správním řízení předložila novinové výstřižky a další písemné materiály. Žalobkyně sub a) dále namítala, že její děti byly pronásledovány narkomany. Synovi hrozili zabitím, pokud se k nim nepřipojí. Nutili je užívat drogy a páchat trestnou činnost. Jednalo se o problém více dětí, rodiče se s tím snažili něco dělat, jejich písemná podání i osobní návštěvy na policii však byly bezvýsledné. Policie odmítla pomoci, proto se žalobkyně přestaly cítit bezpečně a nechtějí se vrátit do Kazachstánu. Žalobkyně navrhly, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 10. 2004, č. j. 6 Az 89/2003 – 25, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že žalovaný důvodně dovedl, že národnostní potíže žalobkyň nedosahovaly takového charakteru, intenzity a opakovanosti, aby je bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Městský soud v Praze vyhodnotil, že převedení studentů z jedné školy na druhou nelze podřadit zákonné definici pronásledování a žalobkyně neprokázaly, že k přeřazení došlo z důvodu ruské národnosti dětí. Soud přitom poukázal na informaci Zastupitelského úřadu České republiky v Alma - Atě z prosince 1999, podle níž se pracovníci tohoto úřadu nesečkali s diskriminací na základě národnosti nebo státní příslušnosti, a podotkl, že se na tamních školách učí kazašský, ruský, případně další jazyk a že z Kazachstánu odchází poměrně značné množství obyvatelstva bez rozdílu národností. Městský soud v Praze proto konstatoval, že osoby ruské národnosti nejsou v Kazachstánu natolik diskriminovány, aby se dalo hovořit o pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu. Žalovaný tedy zjistil přesně a úplně skutečný stav věci, důkazy hodnotil podle své úvahy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a své úvahy, kterými byl veden při hodnocení důkazů a použití právních předpisů, vyložil v odůvodnění svého rozhodnutí. K potížím s narkomany Městský soud v Praze uvedl, že šlo o individuální selhání jednotlivců, státní moc takové jednání nepodporuje a nejde o součást státní politiky. Z tvrzení žalobkyně sub a) a z obsahu správního spisu nevyplývalo, že by žalobkyně využila všech prostředků, které jí právní řád země původu poskytuje k obraně proti nečinnosti policie. Ze Zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2000 a 2001 přitom vyplývá, že na činnost policie dohlíží Ministerstvo vnitra. Mezinárodní ochrana totiž může být žadateli poskytnuta pouze v případě, že mu byla odepřena ochrana jeho země původu, případně je-li tato ochrana neúčinná. Městský soud v Praze ve shodě se žalovaným uvedl, že život ani svoboda žalobkyň nejsou v Kazachstánu ohroženy z důvodů uvedených v ustanovení § 91 zákona o azylu. Žalovaný pečlivě zdůvodnil, že žalobkyním nehrozí

ani nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Ani zde Městský soud v Praze neshledal namítaná procesní pochybení žalovaného. S ohledem na tyto skutečnosti Městský soud v Praze žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podaly žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) včas kasační stížnost z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. a požádaly o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Stěžovatelky namítaly nesprávnost rozsudku Městského soudu v Praze s tím, že nebyla provedena všechna šetření nutná k objasnění okolností rozhodných pro náležité a řádné posouzení věci. Tvrzené pronásledování z národnostních důvodů (vyhození dětí ze školy, vyhrožování a dlouhodobý psychický nátlak) podle stěžovatelky soud zlehčil, stejně tak jako pronásledování, vydírání a násilí ze strany narkomanů. Nejedná se totiž o potíže se soukromými osobami, ale o vyhrožování osobami spojenými s organizovaným zločinem, přičemž policie se těmito útoky odmítla zabývat. Stěžovatelky zdůraznily, že byla opomenuta skutečnost, že zemi původu byly nuceny opustit také proto, že orgány zastupující a reprezentující státní moc odmítají poskytovat ochranu, na níž mají stěžovatelky podle formálně platných zákonů jako občané právo. Osobní situace stěžovatelek měla být posuzována s ohledem na faktickou situaci ve sféře výkonu státní politiky a moci. Stěžovatelka sub a) totiž po zkušenostech s policií další státní orgány o pomoc nežádala a nezbylo jí, než požádat o ochranu cizí zemi. Stěžovatelky vyjádřily přesvědčení, že byly obětí jednání naplňujícího podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu a v případě návratu mají důvod se takového jednání obávat, proto v jejich případě existuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Stěžovatelky uzavřely, že v Kazašské republice nejsou dodržována ani základní lidská práva zaručovaná Ústavou a jejich porušování není trestáno. Stěžovatelky navrhly, aby byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek Městského soudu v Praze, byly vydány v souladu s právními předpisy. Konstatoval, že důvody uvedené stěžovatelkami nelze podřadit pod zákonné důvody pro udělení azylu a tvrzení o pronásledování z důvodu národnosti zůstává nepodloženým, když stěžovatelky měly své potíže soukromého rázu řešit pomocí státních orgánů v Kazachstánu. Žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky sub a). Žalovaný odmítl opodstatněnost kasačních námitek a navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Dne 7. 3. 2005 předložil Městský soud v Praze spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 13. 1. 2006, č. j. 4 Azs 103/2005 – 51, vrátil spis Městskému soudu v Praze, aby tento vyzval zástupkyni stěžovatelek k prokázání skutečnosti, že jí plnou moc k zastupování v řízení o kasační stížnosti udělila rovněž tehdy nezletilá stěžovatelka sub b).

K výzvě Městského soudu v Praze obsažené v usnesení ze dne 7. 6. 2006, č. j. 6 Az 89/2003 – 53, předložily stěžovatelky soudu novou plnou moc, ze které vzal Nejvyšší správní soud vztah právního zastoupení obou stěžovatelek za prokázaný. Dne 9. 10. 2006 byl spis Městského soudu v Praze opětovně předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelky uplatnily ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelky podaly z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze neshledal. Kasační stížnost proto není důvodná.

Nejvyšší správní soud předem poukazuje na skutečnost, že níže uvedené otázky již řešil v řízení o kasační stížnosti podané synem stěžovatelky sub a) S. L., a to ve svém rozsudku ze dne 20. 4. 2005, č. j. 6 Azs 388/2004 – 69, www.nssoud.cz.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka sub a) v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ev. č. x ze dne 3. 8. 2001 uvedla, že o udělení azylu spolu se svou dcerou – stěžovatelkou sub b) žádá z obavy o život svého syna, kterému vyhrožují narkomani a nutí jej brát drogy. Stěžovatelka sub a) to ohlásila na policii, která však zůstala nečinná. Písemně stěžovatelka sub a) doplnila, že výhrůžky vůči synovi trvají celý rok, narkomani jej bijí, ponižují a nutí jej krást. Děti stěžovatelky sub a) byly vyhnány ze školy, kde se učily 9 a 6 let, a škola byla předána pro kazašskou kolej. Na školu pravidelně přispívali, prováděli opravy, nyní byla předána kazašským třídám, protože je v dobrém stavu. Při pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, konaném dne 5. 12. 2001, stěžovatelka sub a) doplnila, že v Kazachstánu je vše posuzováno z národnostního hlediska, Rusové nemohou sehnat práci – lepší pracovní místa a její děti byly vyhnány ze školy, kam syn chodil 10 let a dcera 6 let. Děti byly přeřazeny do školy, kde neteče voda a v zimě se netopí. Asi v létě 2000 si stěžovatelka sub a) všimla problémů svého syna, jednou přišel domů s modřinami na obličeji a po naléhání sdělil, že na něj na ulici vždy čeká parta kluků, kterou v ulici všichni znali, stěžovatelka sub a) však nikoho z té party neviděla. Uvedla, že se kluci schází v rozbořeném domě a užívají drogy. Chtěli syna zatáhnout mezi sebe, ale on nechtěl, tak se mu vysmívali a mlátili jej. Později jej nutili, aby pro ně doma kradl. Stěžovatelka sub a) se obrátila na policii, nejprve vše vysvětlila okrskáři, kterého znala od vidění, ale neví, zda té partě něco řekl, protože vše zůstalo stejné. Stěžovatelka sub a) proto napsala oznámení na policii, kde jí řekli, že se tím budou zabývat, ale nic se nedělo. Známi varovali manžela

stěžovatelky sub a), aby si to s těmi kluky nevyřizoval osobně, že za nimi budou stát další lidé. Vše pokračovalo dále, synovi začali vyhrožovat, že pokud jim nevyhoví, ublíží jeho sestře. Stěžovatelka sub a) konstatovala, že se dále nezajímala, zda se policie jejím oznámením zabývá, protože měli strach se obrátit na policii, když synovi vyhrožovali, že to bude ještě horší. Stěžovatelky proto neviděly jiné řešení než odjet z Kazachstánu. Koncem školního roku, v dubnu nebo květnu 2001 začaly problémy se školou. Dětem bylo oznámeno, že budou převedeny na jinou školu, že ani neukončí školní rok, nakonec však školní rok dokončily. Rodiče byli na odboru školství, zvali na své schůze zástupce Městského úřadu, ale ti nikdy nepřišli, řekli, že rozhodnutí je nezvratné a děti půjdou jinam. Toto rozhodnutí učinila městská administrativa jako dar k 10. výročí samostatnosti Kazachstánu. Stěžovatelka sub a) uvedla, že neví, kdo rozhodl o zřízení kazašské školy, přeřazení dětí do jiné školy ve stejné čtvrti jim oznámila na schůzi rodičů ředitelka školy. Stěžovatelka sub a) osobně pomoc nehledala, někteří rodiče se obrátili na Městský úřad a do hlavního města Astana na školský výbor. Dopisy psal rodičovský výbor, podepsalo je asi 200 rodičů včetně stěžovatelky sub a), odpověď však nedostali. V Kazachstánu je bezplatné školní vzdělání, přesto rodiče přispívali do školního fondu, který byl určen na odměny učitelům, nákup pomůcek a zvelebování školy. Příspěvek byl povinný, částky se různily podle škol, školy vždy na konci roku prostředky vyúčtovaly a sdělily rodičům, jak byly využity. Stěžovatelka sub a) nevěděla, co by se stalo, kdyby příspěvek nezaplatili, protože vždy platili. Stěžovatelka sub a) dále konstatovala, že osobně nemá zkušenosti s tím, že by pro člověka ruské národnosti bylo těžké najít dobrou práci, dozvěděla se o tom od svých známých a příbuzných. Stěžovatelka sub a) dala v roce 1995 výpověď v práci, neboť její plat byl směšný a nevyplatilo se do práce chodit, jinou práci nehledala, ani se nezaregistrovala na úřadu práce, protože její manžel rodinu uživil. Jiné problémy stěžovatelky v Kazachstánu neměly, na jiný státní orgán se neobrátily, protože po oznámení na policii se začaly bát, neměly možnost se přestěhovat do jiné oblasti, protože by nesehnaly byt ani práci. Do České republiky stěžovatelky přicestovaly z M., kam je odvezl známý, přes Bělorusko a Polsko, kde se kvůli problémům s vízy zdržely v B. Nic jim nebránilo požádat o udělení azylu v Polsku, ale známí jim poradili, aby jely do České republiky. Stěžovatelka sub a) uvedla, že nikdy neměla žádné problémy s policií a se státními orgány v Kazachstánu a při návratu jí hrozí výše popsané problémy. Stěžovatelka sub a) jménem svým a jménem stěžovatelky sub b) nežádala žádné změny nebo doplnění protokolu o provedeném pohovoru, ani seznámení s obsahem zpráv o zemi původu či jejich doplnění.

Z takto zjištěného skutkového stavu, tj. především z informací poskytnutých přímo stěžovatelkou sub a), vycházel jak správní orgán, tak i Městský soud v Praze. Oba shodně dospěly k tomu, že stěžovatelky neuvedly žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohly být vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady

ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Stěžovatelky v kasační stížnosti uvedly dva základní důvody, pro které jim podle jejich názoru měl být v České republice udělen azyl. Jedná se o potíže s narkomany a převedení dětí stěžovatelky sub a), tj. syna a stěžovatelky sub b), na jinou školu z národnostních důvodů.

Jednání narkomanů považuje Nejvyšší správní soud ve shodě s Městským soudem v Praze a se žalovaným za individuální selhání jednotlivců, tedy problém se soukromými osobami. Rozhodně se však nejedná o činnost prováděnou, podporovanou nebo trpěnou státními orgány.

Stěžovatelka sub a) v průběhu azylového řízení uvedla, že zmíněné potíže s narkomany oznámila na policii, a to nejprve ústně, posléze i písemně, ale dále se kvůli výhrůzkám nezajímala, zda se policie jejím oznámením zabývá.

Nejvyšší správní soud, aniž by zlehčoval popisované útrapy stěžovatelek, podotýká, že skupinu narkomanů stěžovatelka sub a) při pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu označovala také slovním spojením parta kluků. Toto označení působí poněkud kontrastně ve vztahu k námitce o jejich propojení s organizovaným zločinem, jež se poprvé objevila až v kasační stížnosti. Tuto námitku proto Nejvyšší správní soud shledal účelovou.

Námitku, že se policie odmítla útoky narkomanů zabývat, považuje Nejvyšší správní soud za zkrslující, neboť stěžovatelka sub a) sama uvedla, že se po podání oznámení na policii o další postup policie nezajímala. Nejvyšší správní soud poukazuje na Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2000 a 2001, podle kterých na činnost policie v Kazachstánu dohlíží Ministerstvo vnitra, kam se stěžovatelka sub a) mohla obrátit se stížností na postup policie, což však neučinila.

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že ani v České republice nejsou a nemohou být veškerá podání adresovaná policii řešena okamžitě a každé policejní vyšetřování určitou dobu trvá. Nelze proto vyloučit, že se kazašská policie oznámením stěžovatelky sub a) zabývala a problém vyřešila poté, kdy stěžovatelky opustily Kazachstán.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce (zde stěžovatelek) dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, www.nssoud.cz).

Z uvedených důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud námitky týkající se problémů s narkomany jako nedůvodné.

Nejvyšší správní soud dále posuzoval namítané převedení dětí z jedné školy na druhou, ve kterém stěžovatelky spatřovaly diskriminaci podle národnosti. Nejvyšší správní

soud k tomu předesílá, že k přeřazování žáků z jedné školy do jiných a k uzavírání škol dochází i v České republice.

Z Informace o zemi původu ze dne 13. 12. 1999, č. j. 1264/1999-Alma, vydané Zastupitelským úřadem České republiky v Alma - Atě, založené ve správním spisu, Nejvyšší správní soud zjistil, že v Kazachstánu dochází k uzavírání škol, ale nikoliv pro jejich národnostní podstatu, ale výhradně z finančních důvodů.

Nejvyšší správní soud v souladu s hodnocením Městského soudu v Praze konstatuje, že nebylo prokázáno, že k přeřazení došlo z důvodu ruské národnosti dětí. Jejich národnost zřejmě sehrála určitou roli, ovšem nikoliv jednoznačně diskriminační. Není vyloučeno, že k přeřazení mohlo dojít např. v důsledku snahy po zefektivnění školského systému, a to z jazykových, nikoliv národnostních důvodů. Stěžovatelka sub a) v průběhu azylového řízení ani netvrdila, že se přeřazení týkalo pouze dětí ruské národnosti, proto nelze vyloučit ani možnost, že školní budova byla využita pro zřízení jiného druhu školy, případně školy nějak specializované. Této možnosti přisvědčuje písemné prohlášení stěžovatelky sub a) o důvodech pro udělení azylu, kde uvádí, že „školou předali pro kazašskou kolej“.

Současně Nejvyšší správní soud aprobejuje správnost závěru Městského soudu v Praze, podle kterého je ze zákonné definice pronásledování zřejmé, že z hlediska charakteru, intenzity a opakovanosti pod ně nelze podřadit převedení žáků z jedné školy na druhou, i kdyby důvody k přeřazení byly diskriminací podle národnosti. Stěžovatelky nebyly ohroženy na životě, ani svobodě, dokonce nedošlo ani k významnějšímu zásahu do práva stěžovatelky sub b) a jejího bratra na vzdělání, neboť nebyli zbaveni možnosti dále pokračovat ve studiu, a to na škole ve stejné oblasti, která však byla v horším technickém stavu.

Ze správního spisu nadto vyplývá, že stěžovatelky opustily Kazachstán dne 23. 7. 2001, tj. cca 3 měsíce po začátku problémů se školou. Není proto jisté, zda by děti stěžovatelky sub a) skutečně musely v novém školním roce nastoupit do školy, jejíž budova je ve špatném technickém stavu, neboť v průběhu léta mohly proběhnout alespoň základní technické úpravy této budovy včetně oprav topení a vodovodů. Nejvyšší správní soud proto nemohl přistoupit ani na argumentaci stěžovatelek týkající se pasivity státních orgánů v této otázce, neboť řešení každého problému zabere určitý čas a dopisy na školský výbor a Městský úřad psali rodiče pouze jeden až dva měsíce před odjezdem stěžovatelek z Kazachstánu.

K důvodům pro udělení azylu uváděným stěžovatelkami Nejvyšší správní soud uzavírá, že intenzita ústrků, které stěžovatelky vytrpěly, nemůže být považována za pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť se nejednalo o opatření, která by stěžovatelky ohrozila na životě nebo svobodě, ani o opatření, jež by bylo možno považovat za opatření obdobné intenzity, tj. o intenzity na úrovni ohrožení života nebo svobod. Oba základní důvody, pro které stěžovatelky o udělení azylu žádaly, tj. převedení na jinou školu a potíže s narkomany, jednotlivě ani v jejich vzájemném kontextu nejsou důvody, pro které by stěžovatelkám měl být udělen azyl. Nelze dovozovat, že by tyto problémy stěžovatelek měly být považovány za součást státní politiky v zemi původu stěžovatelek, tj. že by šlo o jevy buď přímo orgány veřejné moci vyvolané, podporované či záměrně a vědomě trpěné a nedostatečně potlačované.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelky neuvedly, že byly nebo mohly být v zemi svého původu pronásledovány za uplatňování politických práv a svobod, nebo mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Neuvedly tedy žádný azylově relevantní důvod, proto Nejvyšší správní soud považuje rozhodnutí správního orgánu o neudělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu za správné a příhodné.

Stejně tak shledal Nejvyšší správní soud správnými a přiměřenými závěry a hodnocení Městského soudu v Praze, a proto s ohledem na výše uvedené nepřisvědčuje námitce stěžovatelek, že Městský soud v Praze zlehčil jimi tvrzené pronásledování.

Stěžovatelky nespécifikovaly, v čem konkrétně spočíval jimi namítaný dlouhodobý psychický nátlak, proto se Nejvyšší správní soud touto námitkou nad rámec výše uvedeného dále nezabýval.

K námitce stěžovatelek, že orgány zastupující a reprezentující státní moc jim odmítají poskytovat ochranu, na kterou mají jako občané právo, a že v Kazachstánu nejsou dodržována základní lidská práva zaručená Ústavou, odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedené a zdůrazňuje, že tato námitka není oprávněná, když stěžovatelky nevyužily všech zákonných prostředků, které jim k ochraně jejich práv právní řád Kazachstánu poskytuje, a netvrdily ani neprokázaly porušení žádného ústavně zaručeného práva.

Pokud jde o tvrzené negativní zkušenosti stěžovatelky sub a) s policií v zemi původu, Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené připomíná, že právě takové situace jsou důvodem pro to, aby se postupem nebo nečinností policie jakkoli dotčená či poškozená osoba obrátila na nadřízený orgán, kterým je v Kazachstánu Ministerstvo vnitra. Stěžovatelka sub a) tak ovšem neučinila, proto se svých negativních zkušeností s policií nemůže z azylového hlediska účinně dovolávat.

K námitce stěžovatelek týkající se překážek vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu Nejvyšší správní soud uvádí, že vycestování stěžovatelek zpět do Kazachstánu není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neprobíhá tam žádný válečný konflikt, ani tam stěžovatelkám nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Stěžovatelky netvrdily, že by v zemi jejich původu mohl být ohrožen jejich život nebo svoboda z důvodu jejich rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro jejich politické přesvědčení. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, když na stěžovatelky nevztáhl překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud nezjistil ani namítané nedostatečné zhodnocení faktické situace ve sféře výkonu státní politiky a moci v Kazachstánu. Naopak shledal, že se žalovaný náležitě zabýval faktickou situací v zemi původu stěžovatelek, když vyšel z odpovídajících Zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA a z informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky získaných na místě samém prostřednictvím Zastupitelského úřadu České republiky v Alma - Atě.

Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud rovněž námitku stěžovatelek, že nebyla provedena všechna šetření nutná k objasnění okolností rozhodných pro náležité a řádné posouzení věci. Stěžovatelky nekonkretizovaly, jaká další šetření měl žalovaný,

resp. Městský soud v Praze provést, ani soudu nenavrhly žádné další důkazy na podporu svých tvrzení. Městský soud v Praze se v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě vypořádal se všemi žalobními body uplatněnými stěžovatelkami, a to přiměřeně k jejich konkrétnosti. Nejvyšší správní soud tak nezjistil žádná pochybení v postupu a rozhodnutí žalovaného, ani Městského soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. uvedené v kasační stížnosti nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelky podaly současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že o tomto návrhu není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a stěžovatelky chrání před důsledky rozsudku Městského soudu v Praze režim pobytu za účelem strpění podle ustanovení § 78b odst. 1 a 2 zákona o azylu.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelky s podanou kasační stížností úspěch neměly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu